

Перестало битися серце ще одного служителя Божого

Сотні людей із глибоким сумом і болем в серці сприйняли 24 листопада звістку про смерть пастора Мирона В'ячеславовича Вовка.

Втрату цієї дорогої людини можливо пережити лише з надією на Бога, вірою в Його незаперечні обітниці про воскресіння із мертвих та спираючись на Божу турботу про усі наші потреби.

Мирон В'ячеславович Вовк народився у Львові 10 жовтня 1953 року в благочестивій адвентистській сім'ї В'ячеслава Григоровича Вовка і його дружини Ганни Дмитрівни. Від дитячих років серцю Мирона В'ячеславовича було миле духовне життя громади адвентистів, яка знаходилася неподалік його дому на вулиці Галини Гурської, 38. Впродовж усього життя, подібно до свого батька, він залишався в лоні церкви її вірним вірянном, а згодом і невтомним служителем.

Середню освіту отримав у 75-й львівській школі. Після її закінчення вступив до Львівського технікуму радіоелектроніки на спеціальність «технік-конструктор», де навчався впродовж п'яти років. У період між навчанням у технікумі служив у військах зв'язку Радянської Армії в 1971 -1973 роках.

1 червня 1975 року, у віці 22 років, одружився із Надією Володимирівною Ганулич, з якою прожив у любові й злагоді 45 років. Подружжя виховало трьох дітей: сина Анатолія, дочок Уляну й Галину. Упродовж усього подружнього життя Надія завжди була поруч зі своїм чоловіком – помічницею в служінні, у радощах та труднощах. Вона перебувала поруч у лікарні, до останніх хвилин чоловікового життя.

Важливою подією в житті Мирона В'ячеславовича стало хрещення в Церкві адвентистів сьомого дня 1 вересня 1974 року. Служіння громаді Мирон В'ячеславович розпочав 1976 року – спершу керівником суботньої школи, старшим дияконом, а згодом і пресвітером.

Від 1976 року, разом із дружиною, був активним діячем підпільного самвидаву, друкуючи різноманітну духовну літературу. До обов'язків Мирона В'ячеславовича належали ремонт друкарських машинок, праця палітурника.

У 1978-1982 роках, на підпільних богословських курсах, здобував теологічну освіту під керівництвом Миколи Арсентійовича Жукалюка.

Від 1980-го відповідав за друк духовної літератури в Львівській області та Західному регіоні. Це служіння, сповнене небезпеки й ризику, тривало до 1991 року.

У 1991-му нарешті прийшла пора релігійної свободи. Було утворено церковну організацію Західної конференції, на з'їзді якої Мирона В'ячеславовича обрали керівником літературного відділу.

1993-го його рукопоклали в сан пресвітера. На наступних з'їздах конференції, у 1994-му та 1997-му, переобирали на цю ж посаду. Окрім того, у 1994-му Мирон В'ячеславович виконував обов'язки пастора першої Львівської громади. У 1995-1997 керував молодіжним служінням.

У 2000-2003-х виконував служіння скарбника Західної конференції. Протягом наступних 4-х років здійснював пасторське служіння у громаді міста Дубно.

Від 2007-го був пастором у громаді Львів-4, наступні 2 роки – у громаді Луцьк-1. Останнє місце офіційного служіння минуло в 2011-2013-му роках на посаді керівника пасторської асоціації Західної Конференції.

Перу Мирона В'ячеславовича належать 2 томи книги «Відповіді пастора», в яких він простою та зрозумілою мовою висвітлює найскладніші питання духовного життя.

Сьогодні Церква втратила вірного Божого служителя, радника, нашого брата й товариша. Всі, хто знав чи був близьким із Мирonom В'ячеславовичем, запам'ятали його як щирого, співчутливого, відкритого, завжди усміхненого людину. Випробування в житті він долав із оптимізмом і вірою в Господа. Легко знаходив спільну мову як із старшими людьми, так і з молоддю. До Мирона В'ячеславовича пасують слова: «Блаженні ті мертві, котрі з цього часу вмирають в Господі... так, каже Дух, – вони від праць своїх заспокоються, бо їхні діла йдуть за ними слідом» (Об. 14:13).